JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
ELEANOR SHARPSTON
20 päivänä syyskuuta 2012 [1]

Asia C-419/11

Česká spořitelna as
vastaan
Gerald Feichter

(Městký soud v Prazen (Tšekin tasavalta) esittämä ennakkoratkaisupyyntö))

Toimivaltainen tuomioistuin — Sopimusta koskeva asia — Kuluttajan tekemä sopimus — Yhtiön johtaja — Yhtiön tekemä luottosopimus — Epätäydellisessä muodossa annettu vekseli — Takaus — Velvoitteen täytäntöönpanopaikka

1. Tällä ennakkoratkaisupyynnöllä unionin tuomioistuinta pyydetään tulkitsemaan asetuksessa N:o 44/2001 vahvistettuja toimivaltasääntöjä. [2] Käsiteltävän asian taustalla on jäsenvaltioon sijoittautuneen yhtiön epätäydellisessä muodossa antama vekseli luotonantajalle, jonka kotipaikka on samassa jäsenvaltiossa. Vekselin takasi [3] yhtiöön kytköksissä oleva luonnollinen henkilö, jonka kotipaikka oli kuitenkin toisessa jäsenvaltiossa. Voiko henkilö, jota vastaan on nostettu ensin mainitussa jäsenvaltiossa kanne vekselin maksamiseksi, väittää, etteivät tämän valtion tuomioistuimet ole toimivaltaisia asiassa, koska häneen sovelletaan kuluttajia koskevia direktiivin 15 ja 16 artiklan säännöksiä? Jos hän ei voi tehdä niin, onko vekselin haltijalla oikeus nostaa kanne valtiossa, jossa vekseli on maksettava – siitä huolimatta, että vekseli annettiin epätäydellisessä muodossa – sillä perusteella, että asetuksen 5 artiklan 1 alakohdan a alakohdan ilmaisu ”sopimusta koskevassa asiassa” kattaa vekseliin perustuvan velvoitteen?

Oikeudellinen kehys

Unionin oikeus

2. Asetus tuli voimaan 1.3.2002. [4] Se korvasi jäsenvaltioiden [5] välisissä suhteissa 27.9.1968 tehdyn yleissopimuksen tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta yksityisoikeuden alalla [6] (jäljempänä Brysselin yleissopimus).

1 — Alkuperäinen kieli: englanti.

2 — Tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22.12.2000 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 44/2001 (EYVL L 12, s. 1; jäljempänä asetus).

3 — Ks. jäljempänä tämän ratkaisuehdotuksen 14 kohta ja alaviite 9.

4 — Ks. 76 artikla.

5 — Lukuun ottamatta Tanskaa.

6 — EYVL 1978, L 304, s. 36.

3. Asetuksen johdanto-osan 11–13 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(11) Tuomioistuimen toimivaltaa koskevien sääntöjen ennustettavuuden on oltava hyvä, ja niiden on perustuttava periaatteeseen, jonka mukaan toimivaltainen tuomioistuin määräytyy pääsääntöisesti vastaajan kotipaikan perusteella, ja vastaajan kotipaikan tuomioistuin on aina toimivaltainen, lukuun ottamatta joitakin tarkoin rajattuja tapauksia, joissa riidan kohteen tai osapuolten sopimusvapauden vuoksi jokin muu liittymäperuste on oikeutettu. Oikeushenkilöiden kotipaikka olisi määriteltävä itsenäisesti yhteisten sääntöjen avoimuuden lisäämiseksi ja toimivaltaristiriitojen välttämiseksi.

(12) Asianmukaisen lainkäytön helpottamiseksi tai tuomioistuimen ja riita-asian läheisen yhteyden vuoksi tulisi olla vaihtoehtoisia toimivaltaperusteita vastaajan kotipaikan mukaan määräytyvän toimivaltaperusteen lisäksi.

(13) – – kuluttajasopimusten osalta heikompaa osapuolta olisi suojeltava hänen etujensa kannalta suotuisammilla tuomioistuimen toimivaltaa koskevilla säännöksillä kuin mitä yleiset säännökset edellyttävät.”

4. Asetuksen 2 artiklan 1 kohdassa vahvistetaan yleinen sääntö, jonka mukaan kanne henkilöä vastaan, jonka kotipaikka on jäsenvaltiossa, nostetaan tuon jäsenvaltion tuomioistuimissa.

5. Asetuksen 5 artiklassa säädetään poikkeuksista tähän sääntöön. Siinä säädetään sopimuksia koskeviin riita-asioihin sovellettavista poikkeuksista seuraavaa:

”Jos henkilön kotipaikka on jäsenvaltiossa, häntä vastaan voidaan nostaa kanne toisessa jäsenvaltiossa:

1) a) sopimusta koskevassa asiassa sen paikkakunnan tuomioistuimessa, missä kanteen perusteena oleva velvoite on täytetty tai täytettävä;

b) jollei toisin ole sovittu, tätä säännöstä sovellettaessa kanteen perusteena olevan velvoitteen täytäntöönpanopaikka on:

— irtaimen tavaran kaupassa se paikkakunta jäsenvaltiossa, missä tavarat sopimuksen mukaan toimitettiin tai oli toimitettava,

— palvelujen osalta se paikkakunta jäsenvaltiossa, missä palvelut sopimuksen mukaan suoritettiin tai oli suoritettava,

c) jollei sovelleta b alakohtaa, sovelletaan a alakohtaa;

– –”

6. Asetuksen 5 artiklassa vahvistetut säännöt eivät sulje pois kanteen nostamista jäsenvaltiossa, missä vastaajan kotipaikka on. Niissä ainoastaan säädetään vaihtoehtoisesta toimivaltaperusteesta tapauksissa, joissa kyseisiä sääntöjä sovelletaan.

7. Asetuksen 15 ja 16 artikla kuuluvat asetuksen 4 jaksoon, jonka otsikkona on ”Toimivalta kuluttajansuojaa koskevissa riita-asioissa”. Niissä säädetään seuraavaa:

”15 artikla

1. Kun asia koskee henkilön, jäljempänä ’kuluttaja’, sellaista tarkoitusta varten tekemää sopimusta, jota ei voida pitää hänen ammattiinsa tai elinkeinotoimintaansa liittyvänä, tuomioistuimen toimivalta määräytyy tämän jakson säännösten mukaisesti – –,

a) jos sopimus koskee irtaimen kauppaa ja hinta on suoritettava maksuerissä, tai

b) jos sopimus koskee lainaa, joka on maksettava takaisin erissä, tai muuta luottoa, joka on tarkoitettu irtaimen tavaran kaupan rahoittamiseen, tai

c) kaikissa muissa tapauksissa, jos sopimus on tehty henkilön kanssa, joka harjoittaa kaupallista tai elinkeinotoimintaa siinä jäsenvaltiossa, missä kuluttajan kotipaikka on, tai joka millä keinoin tahansa suuntaa tällaista toimintaa kyseiseen jäsenvaltioon tai useisiin valtioihin kyseinen jäsenvaltio mukaan lukien, ja sopimus kuuluu kyseisen toiminnan piiriin.

– –

16 artikla

– –

2. Toinen sopimuspuoli voi nostaa kanteen kuluttajaa vastaan ainoastaan sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, missä kuluttajan kotipaikka on.

– –”

8. Vaikka asetuksella korvattiin Brysselin yleissopimus, unionin tuomioistuin on katsonut, että sen Brysselin yleissopimuksen määräyksistä antama tulkinta pätee myös asetuksen säännösten osalta, mikäli kyseisten määräysten ja säännösten voidaan katsoa vastaavan toisiaan. [7]

Kansallinen lainsäädäntö

9. Lain nro 191/1950 (Zákon směnečný a šekový, vekseli- ja sekkilaki, jäljempänä ZSŠ) I osan 75 §:ssä säädetään tietyistä vekselin pätevyyttä koskevista muodollisista vaatimuksista. Vekseliin on muun muassa sisällyttävä ehdoton sitoumus maksaa tietty rahasumma tiettynä ajankohtana ja tietyssä paikassa. ZSŠ:n 76 §:n nojalla vekseli on joitakin poikkeustapauksia lukuun ottamatta pätemätön, jos se ei täytä näitä vaatimuksia.

10. ZSŠ:n I osan 10 §:n nojalla vekseli, joka on sen antamishetkellä epätäydellinen, on luonteeltaan ainoastaan ”vajaa”. Kun se myöhemmin täydennetään, sitä kohdellaan ikään kuin se olisi ollut täydellinen jo antamishetkellään. Kansalliseen lainsäädäntöön ei sisälly säännöstä, jonka mukaan vekselin pätevyys edellyttäisi, että se on täydennetty siitä tehdyn sopimuksen mukaisesti. Vekseli on näin ollen pätevä, vaikka sen haltija olisi täydentänyt sen vastoin tällaista sopimusta. Jos haltija kuitenkin täydentää vekselin virheellisesti, velalliselle syntyy useimmissa tapauksissa väiteoikeus.

11. ZSŠ:n I osan 32 §:n 1 ja 2 momentin mukaisesti vekseli sitoo takauksen antajaa samalla tavoin kuin henkilöä, jonka takaaja hän on, ja takauksen antajan sitoumus on pätevä, vaikka hänen takaamansa velka olisi täytäntöönpanokelvoton, ellei tämä johdu muotovirheestä.

12. Kansallisessa lainsäädännössä vekseliä pidetään abstraktina arvopaperina, jolla ei ole sopimuksen luonnetta, vaikka se olisikin vastaavan sopimuksen aineellinen seuraus. [8]

7 — Asia C-167/08, Draka NK Cables ym., tuomio 23.4.2009 (Kok., s. I-3477, 20 kohta).

8 — Suullisessa käsittelyssä keskusteltiin ”abstraktin arvopaperin” täsmällisestä merkityksestä tässä yhteydessä. Keskustelussa vahvistettiin kansallisen tuomioistuimen antamat tiedot, minkä jälkeen siirryttiin käsittelemään yksityiskohtaisia ja monisyisiä seikkoja, jotka koskevat muun muassa vekselin siirrettävyyttä ja sen vaikutuksia. Keskustelun jälkimmäisessä osassa ei kuitenkaan käsitelty tämän ennakkoratkaisupyynnön kohteena olevia kysymyksiä, minkä vuoksi en tarkastele sitä sen lähemmin.

Tosiseikat, oikeudenkäyntimenettely ja ennakkoratkaisukysymys

13. Feichter-CZ s.r.o. -niminen yhtiö (jäljempänä luotonsaaja), jonka kotipaikka on Tšekin tasavallassa, teki 28.4.2004 luottolimiittisopimuksen (jäljempänä luottosopimus) Česká Spořitelna a.s. -nimisen yhtiön (jäljempänä luotonantaja), joka on pääasian kantaja ja jonka kotipaikka on tässä samassa jäsenvaltiossa, kanssa. Luottosopimuksen mukainen laina myönnettiin luotonsaajan liiketoimintaa varten. Luotonsaaja antoi ja luovutti luotonantajalle samana päivänä 5 000 000 Tšekin korunan (CZK) (nykyisen vaihtokurssin mukaisesti n. 193 000 euroa) suuruisen vekselin.

14. Vekseli annettiin epätäydellisessä muodossa siten, että vekselin määrä, maksupäivä ja maksupaikka jätettiin merkitsemättä vekseliin. Vekselin allekirjoitti luotonsaajan puolesta pääasian vastaaja Feichter, joka oli luotonsaajayhtiön toimitusjohtaja. Hän allekirjoitti vekselin yksityishenkilönä, lisäsi siihen merkinnän ”taataan” ja sitoutui siten maksamaan vekselin sitä koskevien ehtojen mukaisesti.[9] Feichterillä oli läheinen yhteys luotonsaajaan paitsi toimitusjohtajan asemansa vuoksi myös siksi, että hän omisti luotonsaajasta 60 prosenttia järjestelyjen tekohetkellä.[10]

15. Luotonantaja lisäsi vekselin määrää, maksupäivää ja maksupaikkaa koskevat tiedot myöhemmin luotonantajan, luotonsaajan ja Feichterin välillä tehdyn sopimuksen (lisäsopimus) perusteella.

16. Vaikka vekseli esitettiin maksua varten maksupäivänä maksupaikassa, sitä ei kuitenkaan lunastettu.

17. Luotonantaja nosti tämän perustella Městský soud v Prazessa (Prahan kaupungin tuomioistuin) Feichteria vastaan kanteen, jossa se vaatii tätä maksamaan vekselin pääoman lisättynä 6 prosentin vuosittaisella korolla 28.5.2008 alkaen maksun suorittamiseen saakka ja 16 666 CZK:n suuruisen provision (nykyisellä vaihtokurssilla n. 645 euroa) vekselin määrästä.

18. Feichter on väittänyt menettelyn kuluessa, ettei Městský soud v Prazella ole toimivaltaa tutkia ja ratkaista häntä vastaan vireille pantua asiaa. Hän perustelee väitettään sillä, että koska hän on luonnollinen henkilö ja hänen kotipaikkansa on Itävalta, kaikkiin kanteisiin, joilla vaaditaan vekselin maksun täytäntöönpanoa, sovelletaan toimivaltaa kuluttajasopimuksissa koskevia asetuksen 15 ja 16 artiklaa, ja ne on näin ollen nostettava Itävallassa.

19. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, että jotta voidaan selvittää, onko sillä toimivalta ratkaista sen käsiteltäväksi saatettu asia, tarvitaan asetuksen 15 artiklan tulkintaa. Samalla se katsoo prosessiekonomisista syistä tarpeelliseksi pyytää ohjeistusta myös asetuksen 5 artiklan 1 alakohdan a alakohdan tulkintaan, siltä osin kuin sillä voi olla merkitystä arvioitaessa tämän tuomioistuimen toimivaltaa käsiteltävässä asiassa, jos unionin tuomioistuin katsoo, ettei 15 artiklaa sovelleta. Tämän vuoksi se on päättänyt esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Voidaanko [asetuksen] 15 artiklan 1 kohdan ilmaisua ’asia, [joka koskee kuluttajan] sellaista tarkoitusta varten tekemää sopimusta, jota ei voida pitää hänen ammattiinsa tai elinkeinotoimintaansa liittyvänä’, tulkita siten, että sen piiriin kuuluu myös epätäydellisessä muodossa annettuun vekseliin perustuva vaatimus, jonka vekselinsaaja esittää vekselin asettajalle takauksen antanutta henkilöä vastaan?

9 — ”Aval” (takaus) on määritelty englanniksi seuraavasti: ”a written engagement by one not a drawer, acceptor, or indorser of a note or bill of exchange that it will be paid at maturity” (muun kuin vekselin tai vekseliluoton antajan, hyväksyjän tai siirtäjän kirjallinen sitoumus siitä, että se maksetaan maksupäivänä) – ks. http://www.merriam-webster.com/dictionary/aval.

10 — Tšekin hallituksen kirjallisissa huomautuksissaan esittämien ja suullisessa käsittelyssä vahvistamien tietojen mukaan. Ks. http://www.justice.cz/or.

2) Riippumatta siitä, vastataanko ensimmäiseen kysymykseen kieltävästi tai myöntävästi, voidaanko [asetuksen] 5 artiklan 1 alakohdan a alakohdan ilmaisua 'sopimusta koskeva asia' tulkita siten, että kun otetaan huomioon yksinomaan asiakirjan sisältö sellaisenaan, sen piiriin kuuluu myös epätäydellisessä muodossa annettuun vekseliin perustuva vaatimus, jonka vekselinsaaja esittää vekselin asettajalle takauksen antanutta henkilöä vastaan?"

20. Luotonsaaja, Tšekin tasavalta, Sveitsin valaliitto [11] ja Euroopan komissio ovat esittäneet kirjallisia huomautuksia. Tšekin tasavalta ja komissio olivat edustettuina ja esittivät suullisia huomautuksia 27.6.2012 pidetyssä istunnossa.

Asian arviointi

Alustavat huomautukset

Tutkittavaksi ottaminen

21. Luotonsaaja vaatii unionin tuomioistuinta jättämään ensimmäisen kysymyksen tutkimatta, sillä se on täysin hypoteettinen. Sikäli kuin ymmärrän luotonsaajan vaatimuksensa tueksi esittämät perustelut, hän pitää kysymystä hypoteettisena, koska Feichteria ei voida pitää asetuksen 15 artiklassa tarkoitettuna kuluttajana.

22. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on kuitenkin vahvistanut ennakkoratkaisupyynnössään, että kyseisen säännöksen tulkinta on ratkaiseva arvioitaessa, onko sillä toimivalta ratkaista käsiteltävänään oleva asia. Koska Feichterin käsiteltävässä asiassa esittämä keskeinen puolustus näyttää perustuvan nimenomaan väitteeseen, jonka mukaan hän on asetuksen 15 ja 16 artiklassa tarkoitettu kuluttaja, ei ole mitään perustetta pitää ensimmäistä kysymystä hypoteettisena. Vaatimus tutkimatta jättämisestä on näin ollen hylättävä.

Tausta

23. Ennen kansallisen tuomioistuimen ennakkoratkaisupyynnössään esiin tuomien seikkojen tarkastelua on syytä tehdä yksi yleinen huomio. Erityisesti liiketoiminnan käynnistämistilanteissa mutta myös muissa tilanteissa on tavanomaista, että luotonantaja edellyttää ennen varojen asettamista oikeushenkilön saataville, että yksi tai useampi kyseisen oikeushenkilön omistajana ja/tai johtajana oleva yksityishenkilö antaa niistä takauksen. Syy tähän on ilmeinen. Oikeushenkilöllä on lainajärjestelyjen tekemisen ajankohtana vain vähän tai ei ollenkaan varoja, joista takaisinmaksun voidaan olettaa tapahtuvan. Vaikka sekä luotonantaja että luotonsaaja toivovat ja uskovat, että liiketoiminta synnyttää tarvittavat varat sitä varten saataville asetetun rahoituksen avulla, tällainen lopputulos ei ole taattu. Luotonantajan on perustelluista kaupallisista syistä hankittava lainalle vaihtoehtoinen takaisinmaksaja siltä varalta, etteivät asiat kehity toivotulla tavalla. Tällaisia järjestelyjä tehdään päivittäin kaikkialla Euroopan unionissa. Ne eivät siis ole mitenkään epätavallisia.

24. Juuri niistä on kyse myös käsiteltävän asian tosiseikoissa, jotka on kuvattu ennakkoratkaisupyynnössä ja tiivistetty edellä. Ne ovat selkeämpiä kuin monimutkaisemmat lainajärjestelyt, joissa esimerkiksi luotonantaja voi sopia toisen liiketoimintaosapuolen kanssa järjestelyistä, joilla annettu vekseli siirretään tai luovutetaan siitä tehtyjen sopimusten mukaisesti.

11 — Tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 30.10.2007 Luganossa allekirjoitetun yleissopimuksen, joka tuli voimaan 1.1.2011, pöytäkirjassa 2 olevassa 2 artiklassa määrätään, että yleissopimukseen sitoutuneilla valtioilla, jotka eivät ole jäsenvaltioita (mukaan lukien Sveitsin valaliitto), on oikeus esittää kirjallisia huomautuksia Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännöstä tehdyn pöytäkirjan 23 artiklan mukaisesti muun muassa silloin, kun jonkin jäsenvaltion tuomioistuin esittää unionin tuomioistuimelle asetuksen tulkintaa koskevan ennakkoratkaisukysymyksen.

Kuten ennakkoratkaisupyynnöstä käy ilmi, käsiteltävässä asiassa asianosaisten kesken on kiistatonta myös sen vekselin maksupaikka, jonka luotonantaja vaatii Feichterin maksamaan, koska tämä on taannut sen. Unionin tuomioistuinta pyydetään näin ollen tarkastelemaan tapahtumakulkua, jota on joka tapauksessa pidettävä suoraviivaisena, jollaisena sitä on myös arvioitava.

Ensimmäinen kysymys

25. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyytää ensimmäisellä kysymyksellään ohjeistusta asetuksen 15 artiklan 1 kohdassa säädettyjen kuluttajasopimuksia koskevien toimivaltasääntöjen tulkintaan käsiteltävässä asiassa.

26. Koska asetuksen 15 ja 16 artikla ovat lex specialis -asemassa verrattuna asetuksen 5 artiklan 1 alakohtaan,[12] on ratkaistava, sovelletaanko ensin mainittuja, ennen kuin tutkitaan, onko jälkimmäinen relevantti. Asetuksen 16 artiklan 2 kohdassa vahvistettu sääntö on eksklusiivinen. Jos siinä myönnetään toimivalta sen jäsenvaltion tuomioistuimille, jossa Feichterin kotipaikka on, 5 artiklan 1 alakohtaan sisältyvät sopimusriitoja koskevat toimivaltasäännöt ovat määritelmän mukaisesti merkityksettömiä.

27. Kuten komissio on huomauttanut, asetuksen 15 ja 16 artiklan soveltamiselle on kaksi edellytystä. Ensinnäkin kuluttajan on täytynyt tehdä kyseinen sopimus. Toiseksi sopimuksen on kuuluttava johonkin 15 artiklan 1 kohdassa lueteltuun luokkaan. Nämä edellytykset ovat kumulatiivisia.

28. Asetuksen 15 ja 16 artiklassa asetetuilla säännöillä on tarkoitus varmistaa asianmukainen suoja kuluttajalle, jonka arvioidaan olevan sopimuspuolena taloudellisesti heikompi ja oikeudellisesti kokemattomampi kuin toinen ammattimainen sopimuspuoli.[13] Niillä on siten eri tavoite kuin asetuksen 5 artiklalla, jonka on tarkoitus kuvastaa riita-asian ja sen osalta näiden poikkeusten perusteella toimivaltaisen tuomioistuimen välistä läheistä yhteyttä.[14]

29. Unionin tuomioistuin on luultavasti tästä syystä ollut taipuvainen tulkitsemaan 15 artiklaa ja 16 artiklaa suppeasti.[15] Asiassa Benincasa[16] antamassaan tuomiossa se totesi, että ”vain sellaisiin sopimuksiin, jotka on tehty henkilön omien yksityisten kulutustarpeiden tyydyttämiseksi, sovelletaan kuluttajaa taloudellisesti heikompana osapuolena suojaavia määräyksiä. Näillä määräyksillä tavoiteltu yksityisen oikeussubjektin suojaaminen ei ole perusteltua sellaisia sopimuksia koskevissa tapauksissa, joiden tavoitteena on ammattitoiminta”.[17] Näitä säännöksiä sovelletaan ainoastaan siltä osin kuin kanne ”yleisesti ottaen koskee kuluttajan sellaista tarkoitusta varten tekemää sopimusta, jota ei voida pitää hänen ammattiinsa tai elinkeinotoimintaansa liittyvänä”.[18]

30. Näiden periaatteiden soveltamisesta käsiteltävään asiaan on huomautettava seuraavaa.

12 — Ks. asia C-27/02, Engler, tuomio 20.1.2005 (Kok., s. I-481, 32 kohta).

13 — Ks. asia C-96/00, Gabriel, tuomio 11.7.2002 (Kok., s. I-6367, 39 kohta). Ks. tästä myös asia C-89/91, Shearson Lehmann Hutton, tuomio 19.1.1993 (Kok., s. I-139, 18 kohta).

14 — Ks. vastaavasti asia C-440/97, GIE Groupe Concorde ym., tuomio 28.9.1999 (Kok., s. I-6307, 29 kohta). Ks. myös asetuksen johdanto-osan 12 perustelukappale.

15 — Ks. tästä edellä alaviitteessä 12 mainittu asia Engler, tuomion 43 kohta.

16 — Asia C-269/95, Benincasa, tuomio 3.7.1997 (Kok., s. I-3767).

17 — Tuomion 17 kohta.

18 — Edellä alaviitteessä 13 mainittu asia Gabriel, tuomion 38 kohta. Ks. myös asia C-464/01, Gruber, tuomio 20.1.2005 (Kok., s. I-439), jossa yhteisöjen tuomioistuin totesi, että henkilöllä, joka on tehnyt sellaista hyödykettä koskevan sopimuksen, jota käytetään osittain hänen ammattiinsa tai elinkeinotoimintaansa liittyvään tarkoitukseen ja osittain ei, ei ole oikeutta vedota kuluttajasopimuksia koskeviin erityisiin toimivaltamääräyksiin, ellei ammattiin tai elinkeinotoimintaan liittyvä tarkoitus ole toisarvoinen siten, että sitä on pidettävä vähäpätöisenä tarkasteltaessa kyseessä olevaa toimea kokonaisuudessaan, eikä sillä, että ammattiin tai elinkeinotoimintaan liittymätön tarkoitus on pääasiallinen, ole vaikutusta tässä suhteessa (54 kohta).

31. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on esittänyt unionin tuomioistuimen avuksi yksityiskohtaisesti ne taustalla olevat tosiseikat, jotka on sen näkemyksen mukaan otettava huomioon tarkasteltaessa ennakkoratkaisukysymyksissä esiin tuotuja seikkoja. Yhteenveto näistä yksityiskohdista on esitetty edellä 13–18 kohdassa. Ne sisältävät tiedot siitä, mistä syystä luottosopimus tehtiin, ja Feichterin osallistuvasta roolista tämän sopimuksen ja lisäsopimuksen, myös vekselin, mukaisesti luotonantajan saataville asetetun asiakirja-aineiston laatimisessa. On vakiintunut käytäntö, että kansallinen tuomioistuin esittää tällaiset yksityiskohtaiset tiedot ennakkoratkaisupyynnössään. Sen ansiosta unionin tuomioistuin voi antaa hyödyllisen vastauksen sille esitettyihin kysymyksiin. Tällä tavoin minimoidaan riski siitä, että unionin tuomioistuin antaisi ratkaisun unionin oikeuteen liittyvästä hypoteettisesta seikasta ja jättäisi tutkimatta kysymykset, jotka ovat olennaisia ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa vireillä olevan kiistan ratkaisemiseksi, tai tutkisi asioita, joilla ei ole merkitystä sen kannalta.

32. Tavanomaisessa tapauksessa ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tehtävänä on soveltaa kyseistä ratkaisua siinä vireillä olevan asian tosiseikkoihin, vaikka unionin tuomioistuin voi ohjeistaa sitä kyseisen asiakirja-aineiston sekä sille esitettyjen kirjallisten ja suullisten huomautusten perusteella.[19] Unionin tuomioistuin voi kuitenkin joissakin tapauksissa katsoa, että se voi antaa täydellisemmän ratkaisun ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle. Se totesikin asiassa British Telecommunications antamassaan tuomiossa,[20] jossa oli kyse jäsenvaltion velvollisuudesta korvata direktiivin virheellisestä täytäntöönpanosta kansallisessa oikeudessa aiheutuneet vahingot, seuraavaa: ”Vaikka kansallisten tuomioistuinten on periaatteessa tutkittava, täyttyvätkö yhteisön oikeuden rikkomista koskevat valtion vastuun edellytykset, on todettava, että esillä olevassa asiassa yhteisöjen tuomioistuimella on kaikki tarvittavat tiedot sen arvioimiseksi, onko esillä olevan asian tosiseikkojen katsottava merkitsevän yhteisön oikeuden riittävän ilmeistä rikkomista.”[21]

33. Vaikuttaa siltä, että käsiteltävään asiaan voidaan soveltaa analogisesti tätä samaa periaatetta. Koska ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on avuliaasti toimittanut yksityiskohtaisen tausta-aineiston, unionin tuomioistuin voi itse tutkia, täyttyykö asetuksen 15 ja 16 artiklassa tarkoitettu kuluttajan määritelmä Feichterin tapauksessa. Käsiteltävässä asiassa mikään ei viittaa siihen, että hän olisi antanut suostumuksensa velvoitteeseen sellaisen takauksen tai lisäsopimuksen kautta, joka on tehty hänen omien yksityisten kulutustarpeidensa tyydyttämiseksi ja jota ei voida pitää hänen ammattiinsa tai elinkeinotoimintaansa liittyvänä. Tilanne vaikuttaa sen sijaan olevan täysin päinvastainen. Kyseiset järjestelyt tehtiin tukemaan luottoa, joka oli asetettu luotonsaajan, joka on kaupallinen yksikkö, saataville tämän liiketoiminnan tavoitteita varten. Feichterilla oli läheinen yhteys tähän yksikköön. Yrityksen nimeen sisältyi hänen sukunimensä, ja hän oli yhtiön toimitusjohtaja ja pääosakas.[22]

34. Tämän perusteella voidaan katsoa, ettei käsiteltävässä asiassa ole missään tapauksessa kyse toimimisesta kuluttajana, mihin Feichterin pääasiassa esittämä toimivallan puuttumista koskeva väite keskeisesti perustuu. Vaikka vastaaja on luonnollinen henkilö ja häntä voidaan siksi pitää joissakin jokapäiväiseen elämään liittyvissä tarkoituksissa ”kuluttajana”, tämä ei sinänsä tarkoita, että tällainen henkilö voi automaattisesti vedota asetuksen 15 artiklan 1 kohtaan kaikkien häntä vastaan nostettujen kanteiden yhteydessä.

35. Näin ollen kysymystä siitä, kuuluiko sopimus jonkin 15 artiklan 1 kohdassa lueteltuun luokkaan, ei ole tarpeen käsitellä.

19 — Ks. vastaavasti asia C-328/91, Thomas ym., tuomio 30.3.1993 (Kok., s. I-1247, 13 kohta).

20 — Asia C-392/93, British Telecommunications, tuomio 26.3.1996 (Kok., s. I-1631, 41 kohta).

21 — Ks. myös yhdistetyt asiat C-283/94, C-291/94 ja C-292/94, Denkavit ym., tuomio 17.10.1996 (Kok., s. I-5063, 49 kohta); asia C-429/09, Fuß, tuomio 25.11.2010 (Kok., s. I-12167, 53 kohta) ja Lenaerts, K., Arts, D. ja Maselis, I., *Procedural Law of the European Union*, toinen painos, Sweet and Maxwell, London, 2006, s. 6-026.

22 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 14 kohta.

36. Täydellisyyden vuoksi on syytä esittää muutama huomautus asetuksen 15 ja 16 artiklassa tarkoitetun ”henkilön, – – ’kuluttaja’ – – tekemän sopimuksen” luonteesta. Koska tämä kysymys ei ole olennainen asian ratkaisemisen kannalta ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa, sitä käsitellään ainoastaan lyhyesti ja pintapuolisesti.

37. Käsiteltävän asian tilanne näyttää olevan täydellinen esimerkki tapauksesta, jossa henkilö sitoutuu tiettyyn takausvelvollisuuteen, jota asetuksen 15 ja 16 artiklaan sisältyvät kuluttajaa koskevat säännökset *eivät* kata. Unionin tuomioistuimen käytettävissä olevassa aineistossa mikään ei viittaa siihen, että luotonsaajan saataville asetettu (huomattava) luotto, jolle oli annettu takaus, liittyisi millään tavalla luonnollisen henkilön yksityisten kulutustavaroiden ostopäätösten rahoittamiseen.

38. Toisen ääripään havainnollistamiseksi esitetään vielä toinen esimerkki. Alaikäinen haluaa ostaa älypuhelimen, mutta toiseen jäsenvaltioon sijoittautunut toimittaja kieltäytyy ostosopimuksen tekemisestä, elleivät alaikäisen vanhemmat suostu takaamaan kyseisestä sopimuksesta johtuvia velvoitteita. Vanhemmat antavat tarvittavan takauksen, ja alaikäinen ostaa älypuhelimen. Toimittajan kanssa tehdyssä sopimuksessa alaikäinen on epäilemättä kuluttaja. Asetuksen 15 ja 16 artiklaa sovelletaan häneen, jos toimittaja nostaa kanteen häntä vastaan sopimuksen perusteella.

39. Mikä sitten on vanhempien asema? Näyttää siltä, että myös heillä on oikeus näiden säännösten mukaiseen suojaan. Tällainen tulos on koko asetuksen taustalla olevan ajatusmallin mukainen. Vaikka vanhempien voidaan arvella olevan todennäköisesti jälkeläisiään valveutuneempia ja taloudellisesti maksukykyisempiä, he voivat silti olla taloudellisesti heikompia ja oikeudellisesti kokemattomia kuin ammattimainen sopimuspuoli, jollainen toimittaja on.[23] Järjestely, jossa vanhemmat ovat mukana, on näin ollen 15 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu ”asia[, joka koskee kuluttajan] – – tekemää sopimusta”.

40. Tämä pohdinta on mielenkiintoinen, mutta kyseinen esimerkki eroaa huomattavasti käsiteltävän asian tilanteesta. Feichter ei yksinkertaisesti ole asetuksen 15 ja 16 artiklassa tarkoitettu ”kuluttaja”.

41. Edellä esitetyn perusteella ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että kun vekseli on osa järjestelyjä, jotka kaupallinen yksikkö on tehnyt liiketoimintaansa varten, ja kun niistä takauksen antavalla luonnollisella henkilöllä on läheinen yhteys tähän yksikköön, on katsottava, että takaus on annettu asetuksen 15 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua ammattiin tai elinkeinotoimintaan liittyvää tarkoitusta varten. Tästä seuraa, ettei voida soveltaa 15 artiklan 1 kohdan ilmaisua ”kun asia koskee henkilön, jäljempänä ’kuluttaja’, sellaista tarkoitusta varten tekemää sopimusta, jota ei voida pitää hänen ammattiinsa tai elinkeinotoimintaansa liittyvänä”.

Toinen kysymys

42. Toisessa kysymyksessä keskeistä on, sovelletaanko asetuksen 5 artiklan 1 alakohdan a alakohdassa vahvistettuja sääntöjä, jotka koskevat tuomioistuimen toimivallan määräytymistä ”sopimusta koskevassa asiassa”.

43. Unionin tuomioistuin on katsonut, että vaikka kyseinen säännös ei edellytä sopimuksen tekemistä, velvoite on kuitenkin oltava yksilöitävissä. Se on välttämätöntä 5 artiklan 1 alakohdan a alakohdan soveltamiseksi, koska kansallisen tuomioistuimen toimivalta määräytyy sen paikkakunnan mukaan, jossa velvoite on täytetty tai täytettävä.[24]

23 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 28 kohta.

24 — Ks. asia C-334/00, Tacconi, tuomio 17.9.2002 (Kok., s. I-7357, 22 kohta) ja edellä alaviitteessä 12 mainittu asia Engler, tuomion 50 kohta. Nämä asiat koskivat Brysselin yleissopimuksen vastaavaa sanamuotoa, enkä näe syytä toisenlaiseen näkemykseen asetuksen osalta Ks. edellä 8 kohta.

44. Osapuolen on täytynyt sitoutua vapaaehtoisesti velvoitteeseen toista osapuolta kohtaan. Säännöksen tulkinta ilman tällaisen edellytyksen asettamista menisi asetuksessa tarkoitettuja tilanteita pidemmälle. [25] Tuomioistuin on todennut kokoavasti tästä edellytyksestä, että jotta voidaan soveltaa tätä 5 artiklan 1 alakohdan a alakohtaa, joka koskee erityistä toimivaltaa, ”on määriteltävä se oikeudellinen velvoite, johon henkilö on vapaaehtoisesti antanut suostumuksensa suhteessa toiseen osapuoleen ja johon kanne perustuu”. [26]

45. Ei ole epäilystä siitä, että luotonantajan ja luotonsaajan välillä oli käsiteltävässä asiassa sopimus. Luotonantaja sitoutui antamaan luotonsaajan saataville luottosopimuksen mukaiset varat, ja luotonsaajalla oli velvollisuus maksaa ne takaisin kyseisen sopimuksen mukaisesti. Feichterin asema oli erilainen, sillä hän ei ollut kyseisen sopimuksen osapuoli. Se, että hän asetti vekselitakauksen, näyttää kuitenkin merkitsevän, että hän on vapaaehtoisesti antanut suostumuksensa oikeudelliseen velvoitteeseen. ZSŠ:n 32 §:n 1 ja 2 momentin nojalla häneen sovellettiin samoja velvollisuuksia kuin henkilöön, jonka hyväksi hän antoi takauksen, eli luotonsaajaan. [27] Sillä, ettei hän ollut luotonantajan velvoitteiden välitön edunsaaja, ei näin ollen ole merkitystä toimivallan määrittämiseksi 5 artiklan 1 alakohdan a alakohdan nojalla.

46. Myöskään sillä ei pitäisi olla merkitystä, että vekseli annettiin epätäydellisessä muodossa, minkä vuoksi sitä oli aluksi pidettävä ”vajaana”. Toimivaltakysymys tulee ajankohtaiseksi vasta, kun kanne nostetaan. Koska kyseinen vekseli annettiin luottolimiittisopimuksen turvaamiseksi, sitä ei määritelmän mukaisesti voitu antaa täydellisessä muodossa järjestelyn tekohetkellä.

47. Lisäksi on huomautettava, ettei asiasta muodostettavaan kantaan vaikuta se, että kansallisessa lainsäädännössä vekseli määritellään abstraktiksi vakuudeksi, jolla ei ole sopimuksen luonnetta. [28] Yhteisöjen tuomioistuin on toistuvasti todennut, että Brysselin yleissopimuksen ja erityisesti sen 5 artiklan 1 ja 3 kohdan ja 13 artiklan [29] käsitteitä on tulkittava itsenäisesti, ja tällöin perustana on käytettävä lähtökohtaisesti yleissopimuksen järjestelmää ja tavoitteita, jotta taataan Brysselin yleissopimuksen yhtenäinen soveltaminen kaikissa sopimusvaltioissa. [30] Ei ole nähtävissä mitään syytä siihen, että kanta olisi erilainen asetuksen kohdalla. [31]

48. Tämän perusteella katson, että asetuksen 5 artiklan 1 alakohdan a alakohdan sääntöä on mahdollista soveltaa käsiteltävän asian tosiseikkoihin.

49. Sen määrittämiseksi, sovelletaanko sitä tosiasiassa, ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on määritettävä, sijaitseeko velvoitteen täytäntöönpanopaikka alueella, jolla se on alueellisesti toimivaltainen. [32] Kumpikaan 5 artiklan 1 alakohdan b alakohdassa olevista erityissäännöksistä ei ole ratkaiseva, koska kyseinen sopimus ei liity tavaroiden kauppaan eikä palvelujen suorittamiseen. Tämän vuoksi maksupaikka on ratkaiseva. Ennakkoratkaisupyynnössä lukee, että vekselin maksupaikka on Praha ja että Feichter ei ole kyseenalaistanut sitä. Tähän voidaan ainoastaan lisätä, että järjestelyn, jossa luovutettujen varojen takaisinmaksun on tapahduttava luotonantajan liiketoiminnan kotipaikassa, on joka tapauksessa katsottava olevan tavanomainen käytäntö kaupallisissa lainasopimuksissa.

25 — Ks. asia C-92/91, Handte, tuomio 17.6.1992 (Kok., s. I-3967, 15 kohta). Ks. myös edellä alaviitteessä 12 mainittu asia Engler, tuomion 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen.

26 — Edellä alaviitteessä 12 mainittu asia Engler, tuomion 51 kohta.

27 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 11 kohta.

28 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 12 kohta.

29 — Jotka vastaavat laajasti asetuksen 5 artiklan 1 ja 3 kohtaa sekä 15 artiklaa.

30 — Ks. myös edellä alaviitteessä 12 mainittu asia Engler, tuomion 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen.

31 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 8 kohta ja alaviitteessä 7 mainittu oikeuskäytäntö.

32 — Asia 12/76, Industrie Tessili Italiana Como, tuomio 6.10.1976 (Kok., s. 1473, Kok. Ep. III, s. 185, 13 kohta).

50. Ensi näkemältä asian käsittely voitaisiin jättää tähän. Koska asianosaiset eivät ole eri mieltä velvoitteen täytäntöönpanopaikasta, joka on ratkaiseva toimivallan määrittämisen kannalta, toimivaltainen on tuomioistuin, jossa kanne on nostettu.

51. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kuitenkin, vaikuttaako näin muodostettavaan kantaan se, että vekseli myönnettiin avoimena ja että luotonantaja myöhemmin täydensi sen. Se panee merkille, ettei voida sulkea pois mahdollisuutta siitä, että maksupaikka täydennettiin vekseliin lisäsopimuksen vastaisesti tai että tällainen sopimus oli pätemätön epävarmuuden tai muiden syiden vuoksi. Jos näin olisi, osapuolen ei voitaisi katsoa sitoutuneen vapaaehtoisesti velvoitteeseen toista osapuolta kohtaan. [33]

52. Tämä näkökohta on ymmärrettävissä. Koska Feichter ei kuitenkaan näytä millään tavoin kiistäneen velvoitteen täytäntöönpanopaikkaa, käsiteltävässä asiassa ei herää tällaista kysymystä. Jos vekselin maksupaikka sen sijaan kiistettäisiin minkä tahansa seikan perusteella, voitaisiin esittää seuraavaa.

53. Viitatessaan velvoitteeseen, johon henkilö on vapaaehtoisesti antanut suostumuksensa suhteessa toiseen osapuoleen, unionin tuomioistuin kuvasi, miten ”sopimuksen” käsitettä on tulkittava asetuksen mukaisesti. Jos unionin tuomioistuimen määrittelemät seikat eivät täyty yksittäisessä tapauksessa, ilmaisun ”sopimusta koskevassa asiassa” perusteella ei voida määrittää kansallisen tuomioistuimen toimivaltaa. Tämä ei kuitenkaan tarkoita, ettei ilmaisua voida soveltaa, jos velvoitteen sisältö on riitautettu.

54. Asetukselle on nimittäin luonteenomaista, että sen säännöksiä voidaan soveltaa juuri riitatapauksissa. Unionin tuomioistuin on todennut hieman erilaisessa mutta kuitenkin käsiteltävään asiaan läheisesti liittyvässä asiayhteydessä, että 5 artiklan 1 alakohdan a alakohtaa voidaan soveltaa, vaikka asianosaisten välillä onkin riita siitä, onko kanteen perustana oleva sopimus syntynyt. [34] Jos tähän otettaisiin toisenlainen kanta, vaarana olisi, että kyseinen säännös menettäisi tehokkaan vaikutuksensa, sillä siinä vahvistetun säännön kumoamiseksi riittäisi, että yksi asianosainen väittää, ettei sopimusta ole olemassa.

55. Näyttää siltä, että tätä samaa päättelyketjua voidaan soveltaa analogisesti käsiteltävään asiaan. Vastaajan, joka haluaisi tehdä tyhjäksi asetuksen soveltamisen, olisi hyvin helppoa kiistää – ei kanteen perustana olevan sopimuksen syntymistä vaan – tämän sopimuksen määräys, johon toimivalta voisi muutoin perustua. Jos tällaisella väitteellä olisi mahdollisuus menestyä, se uhkaisi vesittää koko lainsäädännön päämäärän; yksi sen tärkeimmistä tavoitteista on luoda varmuutta asetuksen soveltamisalalle. [35]

56. Yhtä lailla häikäilemättömällä tai harkitsemattomalla kantajalla ei pidä olla mahdollisuutta esittää näennäisin perustein toimivaltaa koskevia väitteitä, joilla ei ole oikeudellista perustaa ja joiden mukaan sopimuksessa määrätään velvoitteesta, jonka väitetään olevan perusteena toimivallalle ja joka on täytettävä tietyssä paikassa.

57. Jos asetuksen 5 artiklan 1 alakohdan a alakohdassa tarkoitetussa ”sopimusta koskevassa asiassa” nostetussa kanteessa on kiistaa siitä, missä kyseinen velvoite on täytettävä, kansallisen tuomioistuimen on syytä tutkia ensiksi vastaajan esittämä väite. Jos tämä väite on ilmeisen perusteltu, tuomioistuimen on todettava, ettei sillä ole toimivaltaa tutkia asiaa, ellei ole ilmeistä, että on olemassa muita asianmukaisesti perusteltuja syitä, joiden vuoksi se voi tutkia asian. Seuraavaksi kansallisen tuomioistuimen on tutkittava niitä perusteita, joihin kantaja vetoaa sen tueksi, että kyseinen

33 — Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 44 kohta.

34 — Asia 38/81, Effer, tuomio 4.3.1982 (Kok., s. 825, 7 ja 8 kohta) ja edellä alaviitteessä 12 mainittu asia Engler, tuomion 46 kohta. Nämä asiat koskivat Brysselin yleissopimuksen vastaavaa sanamuotoa, enkä näe syytä toisenlaiseen näkemykseen asetuksen osalta. Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 8 kohta.

35 — Ks. vastaavasti mm. edellä alaviitteessä 25 mainittu asia Handte, tuomion 18 kohta.

tuomioistuin on toimivaltainen. Mikäli nämä perusteet ovat ilmeisen perusteettomia, kansallisen tuomioistuimen on jätettävä asia tutkimatta. Jos arviointi on vaikeampaa, (kuten usein on), kansallisen tuomioistuimen on ratkaistava, onko kantajan väite asetuksen relevantin säännöksen sovellettavuudesta ensi arviolta perusteltu. Jos näin on, se voi todeta olevansa toimivaltainen.

58. Edellä esitetyistä syistä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen toiseen kysymykseen on vastattava, että asetuksen 5 artiklan 1 alakohdan a alakohdan ilmaisu ”sopimusta koskevassa asiassa” käsittää alun perin epätäydellisessä muodossa annettuun (mutta myöhemmin täydennettyyn) vekseliin perustuvat vaatimukset, jotka maksunsaaja esittää vekselin asettajalle takauksen antanutta henkilöä vastaan.

Loppuhuomautukset

59. Kun edellä esitettyjä päätelmiä sovelletaan ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa vireillä olevaan asiaan, vaikuttaa selvältä, että tällä tuomioistuimella *on* toimivalta tutkia ja ratkaista pääasia. Tämä päätelmä näyttää olevan asetuksen sanamuodon ja yleisen rakenteen mukainen ja lisäksi vastaavan tilanteen tosiseikkoja. Jos asetusta nimittäin sovellettaisiin eri tavalla käsiteltävän kaltaisessa asiassa, tulos olisi ilmeisen järjetön.

60. Tätä voidaan havainnollistaa uuteen jäsenvaltioon (esim. johonkin Balkanin maahan) sijoittautuneiden rahoituslaitosten tilanteella. Monet muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneet yhtiöt haluavat laajentaa liiketoimintaansa ja perustaa tytäryhtiöitä uusiin jäsenvaltioihin. Perustamishetkellä näillä tytäryhtiöllä ei ole varoja ollenkaan tai niitä on merkityksettömän vähän. Luotonantajat asettavat rahoituksen antamisen edellytykseksi henkilötakaukset, joita yksityishenkilöiden – joko tytäryhtiöiden johtajien ja/tai tärkeimpien omistajien – on annettava. Näiden järjestelyjen takaajina voi olla useita yksityishenkilöitä, joiden kotipaikka on esimerkiksi Suomessa ja Liettuassa. Näyttää siltä, ettei ole lainkaan mahdollista eikä pitäisi ollakaan, etteivät kyseiset luotonantajat voisi vaatia kyseisten takauksien täytäntöönpanoa omassa jäsenvaltiossaan. Kaikki muunlaiset tilanteet olisivat vastoin todellisuutta.

Ratkaisuehdotus

61. Edellä esitetyistä syistä ehdotan, että unionin tuomioistuin vastaa Městký soud v Prazen esittämiin kysymyksiin seuraavasti:

1) Kun vekseli on osa sopimusjärjestelyä, jonka kaupallinen yksikkö on tehnyt liiketoimintaansa varten, ja kun siitä takauksen antavalla luonnollisella henkilöllä on läheinen yhteys tähän yksikköön, on katsottava, että takaus on annettu tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22.12.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 44/2001 15 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua ammattiin tai elinkeinotoimintaan liittyvää tarkoitusta varten. Tästä seuraa, ettei voida soveltaa asetuksen 15 artiklan 1 kohdan ilmaisua ”kun asia koskee henkilön, jäljempänä ’kuluttaja’, sellaista tarkoitusta varten tekemää sopimusta, jota ei voida pitää hänen ammattiinsa tai elinkeinotoimintaansa liittyvänä”.

2) Asetuksen 5 artiklan 1 alakohdan a alakohdan ilmaisu ”sopimusta koskevassa asiassa” käsittää alun perin epätäydellisessä muodossa annettuun (mutta myöhemmin täydennettyyn) vekseliin perustuvat vaatimukset, jotka maksunsaaja esittää vekselin asettajalle takauksen antanutta henkilöä vastaan.